

Forfatter: Skram, Erik

Titel: Udrag fra Gertrude Coldbjørnsen (Danske Klassikere)

Citation: Skram, Erik: "Gertrude Coldbjørnsen", i Skram, Erik: *Gertrude Coldbjørnsen*, udg. af Pål Dahlerup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skrame01-shoot-idm140171027453440/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Gertrude Coldbjørnsen

I

En lummer Sommerdag i Aaret 1862 steg to Herrer forsigtig ned ad Skrænten fra Ordrups Krat til Mosen. De holdt sig ved hvert Træ i deres Nærhed paa Skraaningen for at hindre sig selv i at faa Fart og naaede saaledes krydsende i smaa hastige Stød noget forpustede Stien, som løber langs med Foden af Bakkestrøget.

«Gaa en Smule med til højre her», sagde den ene af Herrerne og pegede op ad Stien, idet han tog sin Hat af og tørrede Panden, «der staar en Bænk. Vi kan rolig sætte os en Stund og svale os i Skyggen, der er lang Tid, til Middagen begynder.»

De søgte den ondtalte Bænk under de høje Træer og vekslede i nogen Tid ikke andre Bemærkninger end dem, Varmen aflokke dem. De vare iførte Kjole og Overfrakke, og følte sig meget besværede af Varmen.

«Tænk Dem, vi skal over Mosen der, hvor Solen bager som i en Ovn», sagde den højeste af Herrerne og stirrede fortabt ud i det blændende Sollys, der næsten gjorde Grønsværet hvidt. «Og det gør vi for vor Fortøjelses Skyld! Man skulde ved Gud tro, at vi var meget unge.»

«Unge!» udbrød hans Ledsager, en smuk, rødkindet, brunet, elegant og kraftig Mand paa tredive Aar, «ja da man var ung, var en lummer Dag saa god som en anden. Det er nu ogsaa et af Alderens Fortrin, at man har faaet klimatiske Fornemmelser. -- Ak, kan De huske de lykkelige Dage, man har tilbragt som Dreng her ude i Ordrups Mose og paa Skrænterne?»

«Det lader jeg nok være, jeg har ikke været her som Dreng», svarede den høje Herre gnavent, idet han strakte Benene fra sig og betragtede Støvet paa sine Støvler.

«Er De ikke batnefødt i København?»

«Jo, men som Dreng kom jeg ikke her. Det er ikke mange Aar siden jeg var her første Gang.»

«Det er da besynderligt, jeg troede alle Drengene valfartede her til.»

svarede den Anden og gned rundt i sin tætte Haarvækst med et duffende Lømmetørklæde.

»Jeg vidste ikke en Gang af, at der var Noget, der hed Ordrups Krat eller Mose«, svarede den Høje og saa op, »Dyrehaven kendte jeg fra min Geografi«. Hans Ledsager standsede sin Gniden og saa forundret paa ham. »De ser paa mig – tror De maaske, jeg har haft en Barndom og Ungdom som andre Mennesker?«

»Jeg maa vel efter Deres Tone svare nej.«

»Det kan De rolig gøres. Der var et irriteret Udtryk i Stemmen, hvormed disse Ord blev udtalte. Den høje Herre hørte til de mørke Mennesker, som blive blege i Varmen, og denne Bleghed gjorde hans smaa, brune Øjne mere funkende end ellers. »Min Barndom!« sagde han med et foragtende Pust, »jeg antager, at jeg er undfangen i et fortrædeligt Øjeblik og kommer til Verden en Dag, hvor Alt gik skævt!« Han slog ud med Haanden og vendte sig helt om mod sin Tilhører. »Tror De, jeg nogensinde som Barn har set Sol paa en Mose eller snuset til denne krydrede Lugt, som trænger sig op under Træerne her? – Jeg har set Stenbro og lugtet til Regnen i Gaderne. Jeg har hele min Ungdom siddet indespærret paa en Kvist med Kedsomheden som en opsvulmet Blære i mit Hoved, naar jeg da ikke stak til Ørene i Skid som et forpint, ungt Æsel. Han holdt inde. »Jeg gider ikke tale om disse Tings«, sagde han i en anden Tone, »jeg bliver varm paa ny, der er saa meget Stof til Harne. – Ja, De har vel haft en hel anden Slags Barndom?«

»Unægtelig, og hvad De der siger, forbavser mig i høj Grad.«

»Naturligvis. Hvis Folk i Almindelighed havde gennemgaaet samme Skæbne som jeg, vilde jeg ikke lykønske Verden. Jeg er nu tilfældigvis ikke bleven nogen Kæltring, men et behageligt Menneske er jeg næppe bleven.« Stemmen var tør og ironisk.

Hans Tilhører lo og sagde hjertelig: »Nej, hør, véd De hvad, i den Retning skal De ikke klage. Jeg giver Dem en Behagelighedsattest med roligere Saravitighed end den, hvormed jeg undertiden udsteder mine andre Attester.«

»Ja ja«, svarede den Anden noget mildere, »vist er det, at jeg i den Retning har udstaaet Adskilligt. De har nu ikke kendt mig som Dreng og Student; jeg var et Skrumpelskud, indtil jeg havde arbejdet mig op til at blive Prokurator.«

»Det forstaaer jeg ikke. Jeg har aldrig kendt Dem som Ander end